

V slovenski politiki mrgoli samovšečnih nastopačev, ki so vse prej kot prototip pravega dedca

Požensčenje moških

V časih je večina znanstvenikov soglašala, da ženske niso enake moškim. Moški so videli v ženskah večne pubertetnice, ki so v svojem razvoju obtičale med otroštvom in odraslostjo. Psihologi so se trudili pojasnjevati, zakaj ženske nikoli ne prerastejo svoje otroškosti. Freudovci so trdili, da zato, ker jih muči »zavist, ker nimajo penisa«. Jasno je, da so bili vsi ti psihologi moški. Sedaj so stvari obrnjene na glavo. Danes je zrela osebnost tista, ki jasno izraža svoje notranje konflikte, nekdo, ki osebne odnose postavlja nad abstraktne cilje, skratka tisti, ki ga ni strah jokati. Z drugimi besedami, odrasla zrela oseba je ženska. Danes je torej moški tisti, ki je obtičal na pol poti med otroštvom in odraslostjo. Današnji moški premorejo le pol moškosti svojih dedov. Vzrok: kemija?

Ocenjuje se, da je kemična industrija proizvedla nekaj manj kot sto tisoč sintetičnih kemikalij, od katerih je le dober odstotek testiranih glede tveganj za človekovo zdravje.

V človekovem vsakdanjem okolju pa je okrog tisoč različnih kemikalij, ki so najbolj uporabljane. Med njimi so tudi sintetične kemikalije-rušilci hormonskega ravnovesja ali HDC (Hormone Disrupting Chemicals) oziroma EDC (Endocrine Disrupting Chemicals).

HDC niso klasični strupi niti tipične rakotvorne snovi. Ne delujejo namreč po linearni logiki prevladujočega toksikološkega protokola, da večji odmerek strupa pomeni tudi večji učinek. Ravno HDC dokazujejo, da ni varnih odmerkov, torej da so vsi »dopustni« odmerki navadna prevara in gnili kompromis med industrijo in politiko. HDC delujejo nelinearno in kompleksno, zato njihovo proučevanje zahteva drugačen metodološki pristop.

*Naš organizem nima
ustrezne rešitve za
popravilo porušenega
hormonskega ravnovesja,
ki ga povzročajo HDC
kemikalije.*

Njihova tarča so hormoni, natančneje signalni sistem, ki regulira najvitalnejše procese razvoja in življenja organizmov.

Organizem ima »celični telefon«, stotine specializiranih vrst celičnih receptorjev, ki sprejemajo točno določena hormonska sporočila. Celoten sistem deluje po principu ključa in ključavnice, pri čemer molekule hormonov delujejo kot

Na politični sceni opažamo upad možatosti.

ključi. HDC kemikalije pa prevarajo receptorje, da jih napačno prepoznajo kot hormone ter delujejo na dva načina, kot mimetiki ali kot blokatorji. V prvem primeru delujejo pospeševalno, v drugem pa zavirajoče na določene biološke funkcije organizma.

Sabotaža vitalnih komunikacij ima lahko transgeneracijski učinek – ki se pokaže šele pri potomcih. HDC zmanjšujejo biotski potencial človeške vrste, ker poškodujejo občutljiv biotski regulacijski sistem, ki ga je evolucija razvila že pred stotinami milijoni let. Poškodbe DNK, ki jih povzročajo genotoksične snovi, lahko do neke mere popravijo same celice, organizem pa nima ustrezne rešitve za popravilo porušenega hormonskega ravnovesja, ki ga povzročajo HDC. Današnja znanost je še vedno zavzeta z genocentričnim pogledom na svet, zato usodno zanemarija signalni sistem organizma, ki uresničuje evolucijske zamisli, speče v genih. Danes epigenetika, ki temelji na signalih iz okolja, ruši dogme genskega determinizma pa tudi dogmo darvinizma. Priča smo največji revoluciji v zgodovini biologije, ki bo do temeljev pretresla današnji svet.

ZLOČINSKO POMENLJIV MOLK

Ortodoksna znanost je ujeta v metodološko past »dokončnega dokaza«, kajti z empirično induktivno metodo pojavov življenja ni mogoče opisati. Zaveš, ki je ustvarila problem, ga ni sposobna rešiti, kajti uokvirjanje problemov uokvirja tudi rešitve. Danes centri moči odločajo, kaj je problem, kdo ga bo reševal in kako ga bo rešil. Zato je vsa strahotna problematika HDC-ji že predolgo zavita v zločinsko pomenljiv molk.

Ljudje ne moremo in ne smemo več čakati, kajti napadeni sta moška duševnost in plodnost, zaradi česar je sodobni moški ontogenetsko obtičal nekje med otrokom in odraslim. Da je ogroženo družbeno izražanje njegovega libida, da ima demaskulinizirane možgane, da je kemično kastriran! Da brez tipično moških lastnosti ostaja le všečni dečko z Adonisovim kompleksom, hkrati pa nevaren narcisoidni psihopat in družbeni parazit z razkrojenim egom.

Več kot očitno je, da se zaradi tega družba dramatično spreminja v nekaj, česar človeška civilizacija še ne pozna. Ali sploh opazimo, kaj se dogaja? Gledamo, pa ne vidimo; poslušamo, pa ne slišimo! Dr. David Price iz sektorja za javno zdravstvo ZDA je zapisal: »Toliko bolj mrakobne so naše misli ob zavesti, da bo naša usoda lahko zapečatenjena že kakšnih dvajset let ali več let prej, preden bomo opazili prva znamenja katastrofe.«

ANOMALIJE SPOLOVIL IN MOŽGANOV

Delovanje HDC so najprej opazili v motnjah reproduktivnega sistema. Reproaktivni sistem je kompleksen sistem organov, tkiv, celic in hormonov, ki skupaj omogočajo rojstvo nove generacije. HDC kemikalije lahko neposredno poškodujejo jajčnike, testise in druge organe ter povzročajo abnormalnosti sperme, ovulacije in ravni hormonov.

Človekov genetični make-up, njegov genotip, le delno določa smer razvoja zarodka in otroka. Končni rezultat prinese šele izraz genetičnega make-upa ali fenotip, ki je rezultat interakcij med genotipom in okoljem. Zato je embrionalni in fetalni razvoj ob prisotnosti HDC moten in posledice se kažejo na različne načine: od razvojnih anomalij spolovil in možganov, motenj delovanja ščitnice, prek motenj delovanja živčnega in imunskega sistema ter vedenja, vse do rakavih obolenj. Raziskave teh številnih anomalij so dokazovale, da je moten bistveno širši kompleks, da je prizadet celoten nevroendokrini sistem.

Hormoni so kemični sli, ki krožijo po krvnem obtoku. Njihovo dejavnost regulirajo izjemno natančne povratne zveze, ki so bodisi negativne ali pozitivne. Pozitivna povratna zveza pri hormonski regulaciji deluje tako, da povečanje ravni hormonov sproža njihovo še večjo produkcijo. Negativna pa deluje nasprotno, torej homeostatsko.

KAKO NAJ SE UBRANIMO?

Svetujem, da se izogibate stiku hrane in pijače s plastiko in da jeste hrano, ki izvira nižje na prehranski verigi. Npr. če ste v ribarnici in imate na izbiro tri vrste rib, sardele, osliče ali tune, potem izberite sardele. Zakaj? V prehranski verigi se strupi biomagnificirajo približno s faktorjem deset na vsak člen prehranske verige. Če ima sardela eno enoto strupa, potem ima oslič, ki se hrani s sardelami, deset enot, tuna, ki pleni osliče, pa sto enot strupa. Če se odločite za tune, boste HDC biomagnificirali v vaših telesih s faktorjem tisoč!

HDC prehajajo z matere na plod prek posteljice in tudi prek mleka, s katerim ga doji. Če tehta mati npr. 64 kg in spi je dva litra vode na dan, njen otrok pa tehta 8 kg in spi je liter vode na dan, nam enostaven račun pove, da otrok na enoto telesne teže prejme štirikrat več strupov kot njegova mati. Ob tem, da še nima dobro razvitega imunskega sistema ter krvnomožganske in krvnotestikularne pregrade.

Kupujte torej biotsko pridelano hrano, najдите si svojo kmetijo (in še veseli vas bodo) ali pa zakupite svoj vrt in pazite na zdravo pitno vodo. Zaupajte le preizkušenim blagovnim znamkam in verjemite, da boste za svoje zdravje najboljše poskrbeli sami, pa še zastonj je taka preventiva.

Hormoni se vežejo na molekularne receptorje, ki so bodisi na površini celice ali pa v sami celici. Vezava deluje po načelu ključa in ključavnice. Ko se molekula hormona poveže s specifičnim receptorjem, se aktivirajo procesi, ki omogočijo nastalemu kompleksu hormon/receptor, da vstopi v jedro celice. V jedru se sproži skrivnostno dogajanje, ki aktivira ali blokira točno določene genske pakete, ki nosijo navodila za sintezo specifičnih aktivnih snovi. To so epigenetski mehanizmi.

POŠKODBE PRI ZARODKIH

Sistem hormonske regulacije ima hierarhično strukturo, ki od zgoraj obsega bazalna jedra možganov (hipotalamus) in hipofizo, na dnu pa endokrine žleze kot izvrševalce hormonskih ukazov. Zato upravičeno govorimo o nevroendokrinem sistemu.

Razvoj organov in živčnega sistema traja pri človeku od prvih dni zarodka do nekaj let po rojstvu. Hkrati poteka tudi spolna diferenciacija v moški spol, ki obsega tudi maskulinizacijo možganov. Zato so številne funkcije, ki se razvijajo kasneje v življenju, ko človek spolno dozoreva, v veliki meri določene že v fetalnem obdobju in zgodnjem otroštvu – v času, ko možgani še dozorevajo in še ni razvita krvno-možganska pregrada, ki ščiti možgane pred strupi v krvi.

Pri zarodkih lahko HDC kemikalije, ki kratkotrajno delujejo tudi v izjemno nizkih dozah (ki odraslim niso nevarne), povzročajo nepovratne poškodbe možganov, ki vplivajo na spolno diferenciacijo, kasnejšo spolno izražanje, intelektualne sposobnosti in človekovo vedenje. Zato časovno odložena diagnostika močno otežuje dokazovanje povezave med zgodnjim vzrokom in kasnejšo posledico. Odloženo delovanje HDC pripelje do metodološkega problema ortodoksne znanosti, ki ne najde »dokončne dokaza«. To seveda na vso moč zlorablja industrija, ki jo zanima zgolj profit.

HDC kemikalije delujejo v vseh ravnih signalnega sistema: hipotalamus – hipofiza – endokrine žleze.

ŽE ZARODEK IZLOČA TESTOSTERON

Lahko pa je njihov kemični udar usmerjen zgolj v testise: kot motnja zaščitne krvnotestikularne pregrade ali pa kot motnje razvoja Sertolijevih in Leydigovih celic in s tem povezanimi poškodbami spermijev. Razvojna toksikologija pa pozna še druge poti delovanja HDC: prečijo materino posteljico in poškodujejo genetski zapis spermijev ali jajčec; prečijo posteljico in vstopijo v fetus, kjer povzročijo smrt zarodka ali pa njegove strukturne in funkcionalne defekte kot prirojene deformacije.

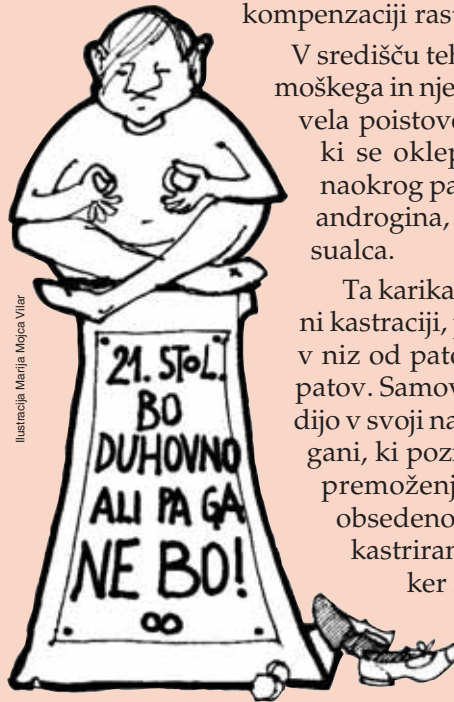
Na udaru HDC je tudi spermatogeneza ali nastajanje semenčic. Spermatogeneza je zelo kompleksen pojav. Spermij prične kot germinativna celica, spremeni obliko in dobi rep za plavanje. Če gre pri spermatogenezi kaj narobe, nastopi programirana smrt celice – apoptoza, torej odstranitev poškodovane celice brez vnetnega procesa. Raziskovalci so našli spremembe v Sertolijevih celicah – najpomembnejših celicah v testisih, ki varujejo in hranijo celotno tvorjenje spermijev. Ker vsaka Sertolijeva celica obdaja le omejeno število germinativnih celic, število Sertolijevih celic definira kasnejše število spermijev in tudi velikost mod.

Obstaja kritično razvojno obdobje fetusa, v katerem se formirajo Sertolijeve celice; kasneje se ne razmnožujejo več, zato ostane njihovo število nespremenjeno. S svojo sekrecijo kontrolirajo vse dogodke moške spolnosti: nadzorujejo spuščanje testisov, vzdržujejo mirovanje germinativnih celic do pubertete, da se

»Današnji moški premore le pol moškosti svojega deda!« (dr. Louis Guillette)

KARIKATURA PRAVEGA DEDCA

Razpad sodobne civilizacije vidimo v kolapsu realne ekonomije in s tem povezanim koncem kapitalizma, dramatičnemu upadu ustvarjalnosti, razkroju človeških vrednot ter eksploziji porabniškega hedonizma kot kompenzaciji rastoče negotovosti in strahu.

Ilustracija Marija Mojca Vilar

V središču teh kaotičnih dogajanj najdemo modernega moškega in njegov patološki narcizem: siroto, ki ni doživela poistovetenja z očetom; prededipalnega revčka, ki se oklepa svoje posesivne matere; pezdeta, ki naokrog paradira z masko mačo-man; brezspolnega androgina, ki se skriva za poimenovanjem metroseksualca.

Ta karikatura pravega dedca, ki ima vzrok v kemični kastraciji, proizvaja modele, ki jih psihiatri uvrščajo v niz od patoloških narcisov do sociopatov in psihopatov. Samovšečni nastopači, nezmožni empatije, lebdi v svoji napihnjeni utvari veličine, zasebni fatamorgani, ki pozna zgolj zavist in grabež. V grabež vsega premoženja, sosedovega in družbenega, jih vodi obsedenost z denarjem, kar je tipična značilnost kastrirancev, evnuhov. Nimajo stika z realnostjo, ker manipulirajo lastno norost.

Takih primerkov falsificiranega jaza mrgoli tudi v slovenski politiki, bankah in gospodarstvu. Vsi čutimo posledice grozljivega stanja, da nori vladajo in potiskajo človeštvo v propad. Kar oglejte si medijske predstave teh človeških malignih iztrebkov, ki so priplavali na površje družbe! Edina rešitev človeštva je izrečena v izjavi, ki jo je zapisal modrec Willigis Jäger: »Enaindvajseto stoletje bo duhovno, ali pa ga ne bo!«

predčasno ne spremenijo v spermije, hkrati pa nadzirajo tudi Leydigove celice in njihovo sekrecijo testosterona. Če torej nekaj moti število in funkcije Sertolijevih celic, je to tudi vzrok za vse moške reproduktivne anomalije.

Človeški fetus začne svoje življenje kot ženska. V šestem tednu se prično pri bodočem moškem diferencirati testisi, ki začno že v fetusu izločati testosteron. Pri starosti desetih tednov prično testisi migrirati iz območja ob ledvicah proti modniku, ki ga dosežejo tik pred rojstvom. Ob prisotnosti HDC kemikalij se pojavi kriptorhizem, nespuščeni testisi, ali pa hipospadija, deformacija penisa. Stopnjo izražanja moškosti (velikost, mišična masa, globlji glas itd.) pa kot zadnja instanca seveda določa količina testosterona.

IZGUBA IDENTITETE

Pri razvijajočih možganih obstoje časovno ozka okna, skozi katera HDC kemikalije povzročajo poškodbe v strukturi in funkciji možganov. To vodi v globoke in nepovratne abnormalnosti že v odmerkih, ki pri odraslih ne povzročajo nikakršnih poškodb. Zmanjšata so predvsem intelektualna zmogljivost in družbena prilagodljivost.

Množičnost takih poškodb vodi v temeljne spremembe narave človeške družbe, kot so: biotska degradacija človeške vrste, nevidne nepovratne izgube človeških potencialov, ki v nas ustvarjajo vedenje, inteligenco in sposobnost družbene organiziranosti. Skratka, ogrožena je identiteta vrste *Homo sapiens*, njena človečnost. V oči bodejo predvsem

spoznavne in vedenjske motnje otrok, ki se kažejo najbolj kot hiperaktivnost, težave s fino grafomotoriko pri večini pisanja ter motnje pozornosti in kratko-ročnega spomina.

HDC imajo največji učinek pri koncentracijah, ki so pogosto tako majhne, da jih ne zazna niti najsodobnejša analitiška kemija. S tem HDC nesporno dokazujejo, da zanje ni varnih odmerkov, torej, da so vse »dopustne« in »še nenevarne« koncentracije navadna prevara in gnili kompromis politike in kapitala.

POŽENŠČENJE ZAHODNE KULTURE

Včasih je večina znanstvenikov soglašala, da ženske niso enake moškim. Moški so videli v ženskah večne pubertetnice, ki so v svojem razvoju obtičale med otroštvom in odraslostjo. Psihologi so se trudili pojasnjevati, zakaj ženske nikoli ne prerastejo svoje otroškosti. Freudovci so trdili, da zato, ker so ujele v pre-Ojdipovski kompleks in da jih muči »zavist, ker nimajo penisa«. Jasno je, da so bili vsi ti psihologi moški.

Sedaj so stvari obrnjene na glavo. Psihologov moškega spola je danes zgolj za vzorec. Danes je zrela osebnost tista, ki jasno izraža svoje notranje konflikte, nekdo, ki osebne odnose postavlja nad abstraktne cilje, skratka tisti, ki ga ni strah jokati. Z drugimi besedami, odrasla zrela oseba je ženska. Danes je torej moški tisti, ki je obtičal na pol poti med otroštvom in odraslostjo. Povprečna ženska pred moškim prednjači v stopnji zaupljivosti, senzibilnosti in razumevanja.

Vpliv »ženske« psihologije je v sodobno kulturo vstopil skozi na široko odprta vrata. Poglejmo le discipliniranje otrok. Nekoč so govorili, da je palica najboljša vzgojna metoda. Danes je klofuta okvalificirana kot zloraba otrok, našeškanje pa kot nasilje v družini. Z otroci se je treba pogovarjati, druga sredstva niso več dovoljena. Posledice permisivne vzgoje so dramatične, saj je iz svoje naravne vloge popolnoma izpadel mo-

Sodobni moški je ontogenetsko obtičal nekje med otrokom in odraslim.

ški kot nosilec tradicionalnih moških vrednot.

Pa vendar ni zgolj psihologija tista, ki je šla skozi proces feminizacije. V kioskih in knjigarnah najdemo vse več specializiranih revij za moške. Teme so usmerjene v lepotne ideale moškega telesa. Poprej moški niso pazili na svoj videz, danes so obsedeni s svojo postavo in pojavo. Raziskave so pokazale, da se je v zadnjih tridesetih letih stopnja moškega nezadovoljstva z lastnim telesom potrojila. Leta 1972 je bilo z lastnim telesom nezadovoljnih 15 odstotkov moških, leta 1985 že 34 odstotkov, v letu 1997 pa kar 43 odstotkov. Plastična kirurgija, nekoč rezervirana izključno za ženske, beleži med moško populacijo izjemen porast. Danes je liposukcija moških običajen poseg. V desetih letih, od 1990 do 2000, se je število z liposukcijo obdelanih moških početrilo.

Brez tipično moških lastnosti je današnji moški le vsečni dečko, narcisoidni psihopat ali pa družbeni parazit.

LE LEPI DEČEK

Feminizacija družbe se lepo kaže tudi pri pregledu televizijske in filmske produkcije. Vse do sredine dvajsetega stoletja so bili moški junaki praviloma trdi in nepremakljivi dedci. Spomnimo se legendarnih vlog, ki so jih odigrali Gary Cooper, Burt Lancaster ali pa Steve McQueen. Toda nič več ni tako, kot je bilo. V družinski komediji se je stroga očetova figura spremenila v telebajsaste scene pootročenih moških. Komercialno uspešni filmi danes prikazujejo ženske kot dominantna in psihično agresivna bitja, ki v mnogočem presegajo moške. V sodobnih filmih se je ob vodilnem ženskem liku moški zreduciral zgolj na vlogo lepega dečka. Vloge spolov so obrnjene na glavo.

Spremembe se kažejo tudi v politični areni. Strumno poveljevanje naj bi bila najboljša ocena za učinkovitega vodjo, spomnimo se le mož, kot so bili Napoleon Bonaparte, Charles de Gaulle ali pa Dwight Eisenhower. V letu 1992 je neznan in deški Bill Clinton na ameriških predsedniških volitvah gladko premagal Georgea Busha, heroja druge svetovne vojne in le malo prej zmagovalca prve iraške vojne. In tudi drugič, ko mu je nasproti stal z odlikovanji ovešeni vojni veteran Bob Dole, je bil Clinton, ki se je vojaški službi izognil, močnejši. Volitve je dobil tudi George Bush mlajši, ki je uporabil ves družinski vpliv, da se je izognil vietnamski vojni in je čas vojne preždel na varnem doma. Njemu je bil nasprotnik ugledni vojni veteran John McCain. Morala zgodbe je jasna: častno je biti vojni heroj, ni pa to koristno, vsaj v sodobni feminizirani družbi ne.

Ameriški psihiatri so naredili profil zaposlenih na Wall Streetu in ocenili, da je tam vsaj 30 odstotkov psihopatov. Koliko neki jih je med bankirji?

Tudi na domači politični sceni opazimo podoben upad močatosti. V slovenski politiki mrgoli samovšečnih nastopalcev, lažnivcev in bleferjev, ki so vse prej kot prototip pravega dedca. Vsaj tu smo v trendih svetovne politike.

HDC nedvomno sprožajo procese požensčenja moških osebkov. Že dolgo so znani podatki, da je število semenčic zahodnega moškega v zadnjih štiridesetih letih padlo za 50 odstotkov. Stopnja moške neplodnosti človeške vrste je zaradi tega poskočila kar za štirikrat, od štirih odstotkov v letu 1965 prek desetih odstotkov leta 1982 do današnjih šestnajst odstotkov. Težišče neplodnosti pa se v starostni strukturi pomika vse bolj med mlade moške. Danes se med mladimi moškimi stopnja neplodnosti približuje četrtini populacije. Prek 60 odstotkov mladih parov ima probleme z zaploditvijo prvega otroka in vsak četrti otrok je zaplojen s kemično pomočjo.

Spremenjena človeška psihologija in

patološka endokrinologija sta obe v najtesnejši povezavi s HDC. Hkrati sta torej napadeni človekova duševnost in spolnost. Sinhronost obeh procesov je zstrašujoča. Svet okrog nas se dramatično spreminja v nekaj, kar še nikoli ni obstajalo v človeški civilizaciji. Ob tem pa je nedoumljivo, da to ne skrbi prav nikogar. Morda pa so spremembe že tako globoke in vpliv estrogenomimetikov tako močan, da sta oba procesa že otopila naše zaznave in s tem utišala kričečo nevarnost.

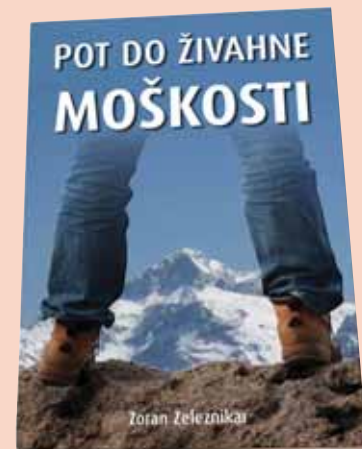
HUDO NAROBE Z MOŽGANI

Velika evropska študija, ki je potekala tri leta v tridesetih evropskih državah

KJE NAJDEMO HDC KEMIKALIJE?

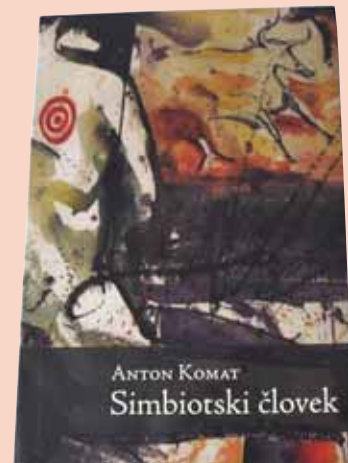
HDC vsebujejo naslednje kemikalije:

- **PESTICIDI**, kot so dikofol, pentaklorfenol, dinoseb, bromoksinil, pentaklorfenol (PCP), piretrin, vinklozolin, cipermetrin, atrazin in številni drugi.
- **PCB-ji**: skupina 209-ih sintetičnih kemikalij, ki so jih uporabljali predvsem kot hladilne tekočine – v transformatorjih, elektroniki, kopirnih napravah ...
- **DIOKSINI**, skupina 75-ih kemičnih snovi, ki jim popularno pravijo kar dioksin. V herbicidu 2,4 D se dioksin pojavlja kot kemična smet, ki nastane pri sintezi. Herbicid 2,4 D se še sedaj množično uporablja kljub primesi dioksina. Dioksin se največ pojavlja v odpadnih motornih oljih, pri sežiganju plastike in kot stranski produkt papirne industrije. Znani so njegovi dramatični učinki pri izjemno nizkih koncentracijah. Strup se bioakumulira v maščobnem tkivu z razpolovno dobo, ki pri človeku traja sedem let. Številne študije dokazujejo, da se skozi kontaminirano mleko doječih mater v dojenčka v šestih mesecih izloči okrog 20 odstotkov vseh HDC, ki so deponirani v materini maščobi. Tako dojenček dobi v pol leta na kilogram telesne teže petkratno mejno dozo dioksinov in PCB-jev za odraslega človeka.
- **ALKILFENOLI**: mednje spadata nonilfenol, ki se nahaja predvsem v polistirenu, in BPA (bisfenol-A), ki ga najdemo v polikarbonatni plastiki, plastičnih oblogah konzerv, epoksi smoli.
- **PBDE** – polibrominirani zaviralci gorenja (elektronska oprema, televizorji, računalniki, tekstil, avtomobili). So pogosti v gošči odplak, ki jih često trosijo po njivah, kar je norost. Močan vir je poliuretanska pena. Ob njenem razpadu nastaja najbolj toksična oblika penta-BDE, ki ga naokrog prenašajo voda in zračni tokovi.
- **FTALATI** so najbolj razširjene sintetične kemikalije (plastifikatorji pri PVC, tudi obloge konzerv, oprema avtomobilov in stanovanj, obloge, obleka, embalaža, celo igrače).

V knjigi so napotki, kako se lahko upremo kemičnim in drugim vzrokom rušenja moškega hormonskega ravnovesja in se zoperstavimo požensčenju. Med ključnimi razlogi za upadanje vitalnosti sta poleg pomanjkanja hormona testosterona, ki ga lahko nadomestimo sorazmerno enostavno in brez tveganja, tudi nezdrav način življenja in razsipanje spolne energije, s katero se moramo naučiti modro ravnati. Ta priročnik sodi v roke vsakega moškega, ki da kaj nase in na svojo moškost. Ženskam je ni prepovedano brati; morda bodo bolje razumele svoje moške.

Cena: 19,90 €. Knjiga je dosegljiva na www.misteriji.si ali 051/307 777.

V knjigi *Simbiotski človek* Anton Komat v šestih poglavjih na 356-ih straneh poglobljeno razlaga, kako že najmanjši odmerki hormonskih motilcev na veliko spreminjajo svet moških in s tem cel svet. Knjiga, stane 20 €, je dosegljiva na www.misteriji.si.

Kemikalije HDC lahko povzročijo smrt zarodka ali pa njegove strukturne in funkcionalne defekte kot prirojene deformacije.

in zajela kar 514 milijonov ljudi, je pokazala porazne rezultate, ki govore, da so duševne in možganske bolezni največji zdravstveni izziv Evrope 21. stoletja. V EU za takšnimi ali drugačnimi duševnimi boleznimi trpi kar 38,2 % prebivalstva, torej 165 milijonov ljudi! Duševne bolezni so prevladujoča vrsta bolezni ne glede na starostno skupino in pri tem med državami ni razlik. Prevladujejo: razne oblike anksioznosti in fobij (14 %), nespečnost (7 %), depresija (6,9 %), psihosomatska obolenja (6,3 %), alkoholizem in druge oblike odvisnosti (4 %), pomanjkanje pozornosti in hiperaktivnost (5 % pri otrocih) ter demenca (do 30 % pri starejših od 85 let).

Velik problem je nevednost prebivalstva (in zdravstva) o tem, da problem sploh obstaja in kako zelo so te bolezni razširjene. Raziskovalci razloga še niso odkrili, enostavno zato, ker so sami del problema, ker zaradi dreves ne vidijo gozda, ker so tudi oni sami žrtve istega razloga – sintetičnih kemikalij z učinkom HDC.

Da je nekaj hudo narobe z možgani zahodnega človeka, ki pešajo in jim hkrati upada vitalnost, potrjuje tudi študija o padajočem trendu svetovnih inovacij. Stopnja inovativnosti je bila definirana kot število pomembnih tehnoloških inovacij na leto deljeno s svetovno populacijo. Uporabljenih je bilo 7198 najpomembnejših inovacij od srednjega veka naprej. Stopnja inovativnosti je dosegla vrh v letu 1873, zdaj pa hitro upada. Danes smo na stopnji inovativnosti leta 1600 in če se bo tak trend nadaljeval, bomo leta 2024 dosegli stopnjo inovativnosti dobe, ki je sledila razpadu rimskega imperija. To dobo so pomenljivo poimenovali »Doba teme«.

Theo Colborn je v knjigi *Naša zapravljena prihodnost* že leta 1996 zapisala: »Lahko dosežemo točko, od koder ni vrnitve, kjer postane prepozno za kakršno koli ukrepanje in na kateri ne moremo ničesar več storiti.« To je bila preroška misel, ki jo potrjujejo naslednje novejša raziskave, ki jih berem z mrzlim potom in tresočimi rokami.

TOČKA BREZ VRNITVE

Transgeneracijsko delovanje HDC spremeni tako kromosomski kot tudi epigenetski dedni zapis germinativne linije vrste. Ko so breje laboratorijske podgane v času določanja spola njihovih zarodkov izpostavili fungicidu vinklozolinu ali insekticidu metoksikloru, so pri prvi generaciji potomcev (F-1 generacija) opazili padec kvalitete sperme in povečanje neplodnosti samcev. Te reproduktivne anomalije so se dedovale vse do četrte generacije samcev (F-4). To je bila prva raziskava, ki je potrdila zloveščo lastnost HDC, da lahko reprogramirajo reproduktivno linijo katere koli vrste, tudi človeka. Poškodovan dedni zapis pa lahko povzroča grozljive posledice na sposobnost preživetja vrste, tudi človeške.

Ali je človeška vrsta že prišla do točke brez vrnitve, vsaj večji del populacije? Ali številni med nami že nosijo spremenjen genski zapis svoje germinativne linije, ki ga bodo predali svojim potomcem? Ali je zlo že vgrajeno v človeški genom?

Dejstva odgovarjajo pritrdilno. Današnji moški premorejo le pol moškosti svojih dedov. Nekoč so bili moški. Kje ste danes? Kje ste možati moški? Izstopite iz brezimne množice! Spregovorite že enkrat, zakričite na ves glas! Ne smemo dopustiti, da bi ta pošastni čas postal merilo zanamcem. Ne dopustimo, da iz prevarantov ustvarjajo junake in vzornike iz lažnivcev! Ne dopustimo, da v brezbriznosti ugasne samoohranitveni nagon človeške vrste!

Anton Komat